

Да видя ѝ азъ отмѣна, на унуче
Да се порадвамъ . . .» Не отвърна Бойко
На майчини си думи; изъ-подъ вѣжди
Я салъ озърна и оброни чело.
Съ това се свърши само нея вечеръ; —
А наскоро и онова, наетъ
Що бѣ сторѣла старата му майка,
Се свърши: — мина и не мина врѣме,
Доведе тя отъ бащино му село
Къщовница и угледана и спрѣтна.

Кой знае какъ, пристана лесно Бойко.
Наистина, то приказка неще, —
Хатъръ се майчинъ лесно не прѣкърша,
А все пакъ . . . Ехъ, а булче му се падна
На честь, не булче — злато. Позлати
То бойковата къща и зарадва
Старешко сърдце майчино. И често
«Сполай ти Боже» шепнеше си тя,
Като я гледа спрѣтна и засмѣна
Изъ къщи да реди — «сполай, че менъ
И чедото ми съ тая честь дари!»

А Бойко? Той несѣтно день за день
Започна да поликсува отъ къщи,
И сякашъ нѣщо го низъ село гони —
Низъ село, низъ-по селски механи.
А въ къщи все навъсенъ ходи той,
Като да му е свѣтъ за нѣщо кривъ,
И рѣдко рѣчь се чуе изъ уста му.